

Cauza 125/78

**HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 18 OCTOMBRIE 1979**

**GEMA, Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und
mechanische Vervielfältigungsrechte,**

împotriva

Comisiei Comunităților Europene

În cauza 125/78,

GEMA, GESELLSCHAFT FÜR MUSIKALISCHE AUFFÜHRUNGS- UND MECHANISCHE VERVIELFÄLTIGUNGSRECHTE, Herzog-Wilhelm-Straße 29, München, reprezentată de către Ernest Arendt, avocat la baroul din Luxemburg, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul acestuia,

reclamantă,

împotriva

COMISIEI COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată prin consilier juridic, domnul Erich Zimmerman, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul domnului Mario Cervino, consilier juridic al Comisiei, bâtiment Jean Monnet, plateau du Kirchberg,

pârâtă,

susținută de

COMPAGNIE LUXEMBOURGEOISE DE TÉLÉDIFFUSION SA, reprezentată de către directorul general, Dr Gustave Graas, Villa Louvigny, Parc Municipal, Luxemburg, asistat de către profesorul Arved Deringer, cu domiciliul ales la cabinetul lui Jacques Loesch, 2, rue Goethe, Luxemburg,

și

RADIO MUSIC INTERNATIONAL SARL, reprezentată de către directorul general, Dr Gustave Graas, Villa Louvigny, și asistat de către profesorul Arved Deringer, cu domiciliul ales la cabinetul lui Jacques Loesch,

interveniente,

având ca obiect abținerea pârâtei de a da curs cererii reclamantei prezentate în temeiul articolului 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962 (primul regulament de punere în aplicare a articolelor 85 și 86 din Tratatul CEE) (JO nr. 13 din 21 februarie 1962, p. 204),

CURTEA,

compusă din H. Kutscher, președinte, A. O'Keeffe și A. Touffait, președinți de cameră, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart și G. Bosco, judecători,

avocat general: F. Capotorti

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1. Litigiul din prezenta cauză își are originea într-o scrisoare din 23 iulie 1971 prin care reclamanta, GEMA, societate germană pentru drepturi de autor, a sesizat Comisia cu privire la o plângere în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 17/62 din 6 februarie 1962 (JO nr. 13 din 21 februarie 1962, p. 204), pentru constatarea încălcării normelor în domeniul concurenței enunțate la articolele 85 și 86 din Tratatul CEE de către Compagnie luxembourgeoise de télédiffusion (denumită în continuare Radio Luxembourg), filiala sa societatea Radio Music International (denumită în continuare RMI), ambele cu sediul în Luxemburg, și societatea Radio Télé Music (denumită în continuare RTM), cu sediul în Berlin-Wilmersdorf.
2. Conform acestei plângeri, Radio Luxembourg ar fi încheiat contracte, prin intermediul RMI, cu editori de muzică ușoară, stabiliți în Republica Federală Germania și care-și desfășoară activitatea în această țară, în temeiul cărora RMI ar primi jumătate din drepturile de autor asupra operelor muzicale editate în comun de către aceasta și editorii respectivi, în schimbul difuzării repetate a acestor compoziții în limba germană la Radio Luxembourg, la ore de mare audiență. Această practică ar avea ca efect furnizarea către Radio Luxembourg, în calitate de membru al GEMA, a unor redevențe pentru drepturile de autor. În fapt, dat fiind că reclamanta – singura societate pentru drepturi de autor în Republica Federală – ar trebui să distribuie toate redevențele pe care le încasează pe baza unei scheme de repartizare fixe, practica menționată anterior ar putea duce la dezavantajarea celorlalți editori de muzică ușoară, care sunt de asemenea membri ai societății reclamante.
3. Comisia a admis plângerea reclamantei adresând celor trei societăți citate anterior, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) din Regulamentul nr. 17/62, prin scrisoarea din 23 ianuarie 1974, o comunicare a obiectivelor. La 23 aprilie 1974, Comisia a procedat la audierea părților, dar nu a informat reclamanta cu privire la desfășurarea ulterioară a procedurii.

4. Prin scrisoarea din 31 ianuarie 1978, reclamanta a pus în întârziere Comisia pentru a adopta o „decizie formală în instrumentarea cazului” în termen de două luni, în absența căreia, aceasta ar introduce împotriva Comisiei o acțiune în constatarea abținerii de a acționa, în conformitate cu articolul 175 din tratat.
5. Comisia a răspuns prin scrisoarea din 22 martie 1978, în care a considerat că „elementele cele mai recente” care i-au fost aduse la cunoștință nu justificau admiterea plângerii reclamantei care urmărea obținerea unei decizii de constatare a unui abuz de poziție dominantă din partea Radio Luxembourg și a celorlalte întreprinderi menționate. În opinia Comisiei, dată fiind evoluția recentă a situației, nu era sigur dacă era posibilă stabilirea, într-un mod convingător, a faptului că Radio Luxembourg ocupă o poziție dominantă pe o parte semnificativă a pieței comune și abuzează de o asemenea poziție. După ce a stabilit în detaliu motivele care justifică această opinie, Comisia a concluzionat că nu ar fi justificată o decizie în temeiul articolului 86 din tratat. În conformitate cu articolul 6 din Regulamentul nr. 99/63 al Comisiei din 25 iulie 1963 referitor la audierile prevăzute la articolul 19 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului (JO din 20 august 1963, p. 2268), aceasta a oferit reclamantei posibilitatea de a-și prezenta eventualele observații în termen de două luni începând de la data primirii „prezentei luări de poziție”.
6. De asemenea, în scrisoarea menționată anterior, Comisia și-a exprimat părerea că societățile de protecție a drepturilor de autor dispuneau de alte mijloace pentru a-și lua măsuri de precauție împotriva denaturării concurenței care rezultă din practica anumitor societăți de radiodifuziune care emit în mod preferențial piese de muzică ușoară asupra cărora dețin drepturi de proprietate. În această privință, Comisia a propus reclamantei să fie purtate discuții cu funcționarii săi. În cursul acestor discuții, care au avut loc pe 14 aprilie 1978 și care, în opinia reclamantei, se referă la toate aspectele enumerate de către Comisie în scrisoarea sa din 22 martie 1978, Comisia a prezentat propuneri, care implicau în special modificarea statutului reclamantei, pentru a dejuca practica de coeditare a Radio Luxembourg. Cu toate acestea, prin telexul din 28 aprilie 1978, reclamanta a înștiințat Comisia că aceasta considera propunerile acesteia din urmă drept nerealizabile.
7. La 31 mai 1978, reclamanta a introdus o acțiune în temeiul articolului 175 din tratat pentru a se constata nelegalitatea abținerii de a acționa a Comisiei și pentru obligarea acesteia de a adopta o decizie formală în cadrul procedurii deschise în 1971 ca urmare a plângerii reclamantei sau, după caz, de a o informa pe aceasta cu privire la clasarea cazului, în aplicarea articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63. În opinia reclamantei, Comisia, adresându-i scrisoarea din 22 martie 1978, nu ar fi îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17/62, reclamanta având „dreptul [...] la continuarea de către Comisie a procedurii instituite împotriva Radio Luxembourg, la constatarea de către aceasta a încălcării săvârșite și la adoptarea măsurilor corespunzătoare pentru a pune capăt acestei încălcări”.
8. Prin ordonanța din 17 ianuarie 1979, Curtea a admis intervenția Radio Luxembourg și RMI în sprijinul concluziilor Comisiei.

9. La 19 martie 1979, reclamanta a prezentat, în subsidiar, pretenții suplimentare, prin care a solicitat, în temeiul articolului 173 alineatul (2) din tratat, în cazul în care Curtea consideră acțiunea în constatarea abținerii de a acționa drept inadmisibilă, anularea deciziei care face parte din cuprinsul scrisorii Comisiei din 22 martie 1978, de a nu continua procedura inițiată împotriva Radio Luxembourg.

Cu privire la admisibilitate

10. Comisia contestă admisibilitatea acțiunii pe motiv că nu sunt îndeplinite condițiile de aplicare ale articolului 175 din tratat.
11. Atrăgând atenția asupra faptului că, în temeiul articolului 175 alineatul (2), acțiunea poate fi inițiată doar în cazul în care, după expirarea termenului de două luni începând cu data de la care i s-a solicitat să acționeze, Comisia nu și-a „precizat poziția”, Comisia susține că nu a existat o abținere de a acționa în speță, dat fiind că scrisoarea sa din 22 martie 1978 constituie o luare de poziție în sensul articolului 175. Această afirmație este contestată, la rândul său, de către reclamantă care susține, pe de o parte, faptul că scrisoarea din 22 martie este doar de natură interlocutorie și, pe de altă parte, că are dreptul, în calitate de persoană particulară care a prezentat o cerere în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17/62, la o „decizie” în sensul articolului 189 din tratat. În al doilea rând, reclamanta nu s-ar încadra, conform Comisiei, în categoria persoanelor fizice sau juridice care, în temeiul articolului 175 alineatul (3), poate sesiza Curtea, ținând seama de faptul că decizia solicitată de către reclamantă nu ar fi putut fi adresată acesteia, ci doar întreprinderilor al căror comportament a fost pus în discuție în plângere.
12. Comisia contestă, de asemenea, admisibilitatea cererii subsidiare prezentate de către reclamantă. Reclamanta întemeiază această cerere subsidiară pe articolul 42 alineatul (2) din regulamentul de procedură, potrivit căruia „pe parcursul procesului, invocarea de noi motive” este interzisă, cu excepția cazului în care acestea „se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii scrise”. Cu toate acestea, în opinia Comisiei, această cerere nu invocă noi motive, ci mai degrabă noi pretenții. În orice caz, cererea ar fi inadmisibilă, dat fiind că a fost prezentată după expirarea termenului stabilit de către articolul 173 ultimul paragraf.
13. Prin urmare, trebuie examinată admisibilitatea acțiunii în constatarea abținerii de a acționa, precum și a cererii subsidiare.

A - Acțiunea în constatarea abținerii de a acționa

14. În primul rând, trebuie analizat dacă scrisoarea din 22 martie 1978 constituie o precizare a poziției în sensul articolului 175 al doilea paragraf din tratat. În acest scop, trebuie examinate mai întâi obligațiile Comisiei în cadrul procedurii instituite prin Regulamentul nr. 17/62 și completate de Regulamentul nr. 99/63 pentru constatarea eventualelor încălcări ale articolelor 85 și 86 din tratat.

15. Articolul 3 din Regulamentul nr. 17/62 prevede, în special, următoarele:

„1. În cazul în care Comisia constată, la cerere sau din oficiu, o încălcare a dispozițiilor articolului 85 sau ale articolului 86 din tratat, aceasta poate obliga printr-o decizie întreprinderile sau asocierile de întreprinderi în cauză să înceteze încălcarea constatată.

Pot prezenta o cerere în acest sens:

- a. statele membre,
- b. persoanele fizice sau juridice care invocă un interes legitim”.

16. Articolul 6 din Regulamentul nr. 99/63 prevede:

„Atunci când Comisia, după ce a fost sesizată cu o cerere în aplicarea articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17, consideră că elementele de care dispune nu justifică aprobarea cererii, aceasta comunică motivele solicitanților și le acordă un termen pentru a putea prezenta în scris eventuale observații.”

17. Reiese că, după cum rezultă din expresia „comunică motivele solicitanților”, comunicarea menționată la articolul 6 din Regulamentul nr. 99/63 are drept scop asigurarea faptului ca un solicitant, în sensul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17/62, să fie informat cu privire la motivele care a determinat Comisia să concluzioneze că elementele pe care le-a adunat în cursul instrumentării cazului nu justifică aprobarea cererii. Această comunicare duce la clasarea cauzei, fără a împiedica, cu toate acestea, Comisia să redeschidă dosarul, în cazul în care aceasta consideră că acest lucru este necesar, în special în cazul în care reclamantul furnizează, în termenul pe care aceasta i-l acordă în acest scop, în conformitate cu dispozițiile articolului 6, noi elemente de fapt sau de drept. Teza reclamantei, conform căreia autorul unei cereri prezentate în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17/62 ar avea dreptul de a obține din partea Comisiei o decizie în sensul articolului 189 din tratat, cu privire la existența încălcării pretinse, nu ar putea fi reținută.

18. De asemenea, chiar dacă am presupune că o asemenea comunicare are caracterul unei decizii în sensul articolului 189 din tratat, putând astfel să fie atacată în temeiul articolului 173 din tratat, nu ar rezulta însă că solicitantul, în sensul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17/62, ar avea dreptul de a cere Comisiei să adopte o decizie definitivă cu privire la existența sau inexistența încălcării pretinse. În fapt, Comisia nu poate fi obligată să continue în orice caz procedura până în etapa unei decizii finale. Interpretarea apărută de către reclamantă ar goli de sens articolul 3 din Regulamentul nr. 17 care îi permite Comisiei, în anumite condiții, să nu oblige printr-o decizie întreprinderile în cauză să înceteze încălcarea constatată. Prin urmare, din natura procedurii în constatarea încălcării instituite prin articolul 3 din regulamentul, rezultă că nu s-ar putea admite ca o persoană fizică sau juridică care, în aplicarea articolului 3 alineatul (2) litera (b) din regulamentul, a solicitat Comisiei să constate respectiva încălcare, să aibă

dreptul de a cere o decizie definitivă cu privire la procedura angajată, ca urmare a plângerii sale, de către Comisie.

19. În ceea ce privește scrisoarea din 22 martie 1978, este necesar să se constate că reclamanta a fost informată de către Comisie cu privire la opinia acesteia că o decizie în temeiul tratatului nu ar fi întemeiată și a prezentat elementele de fapt și motivele care justifică acest aviz. De asemenea, aceasta a stabilit, în conformitate cu dispozițiile articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63 citat anterior, un termen de două luni pentru prezentarea în scris a eventualelor observații ale reclamantei.
20. Prin urmare, Comisia a acționat în conformitate cu dispozițiile articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63 enumerate anterior, informând reclamanta cu privire la rezultatul procedurii și la motivele clasării plângerii acesteia. Este necesar să se precizeze că reiese din termenii scrisorii, care este alcătuită din două părți distincte, că propunerea Comisiei de a avea o discuție cu reclamanta pentru examinarea unor alte mijloace pentru a face față consecințelor practicilor contestate de către aceasta se situează în afara cadrului procedurii de stabilire a încălcării normelor din domeniul concurenței, procedură instituită de către Comisie ca urmare a plângerii originale. Contrar tezei reclamantei, această propunere nu ar putea, prin urmare, să confere un caracter interlocutoriu scrisorii.
21. Din considerațiile precedente rezultă că, răspunzând prin scrisoarea sa din 22 martie 1978, care era conformă cu condițiile articolului 6 din Regulamentul nr. 99/63, scrisorii de punere în întârziere a reclamantei din 31 ianuarie 1978, Comisia a adresat acesteia un act care constituie o luare de poziție în sensul articolului 175 al doilea paragraf din tratat.
22. Rezultă că, în speță, Comisia nu s-a abținut să se pronunțe cu privire la cererea reclamantei și că nu sunt întrunite condițiile menționate la articolul 175.
23. Acțiunea în constatarea abținerii de a acționa trebuie, prin urmare, să fie respinsă ca inadmisibilă.

B - Acțiunea în anulare

24. Astfel cum s-a precizat, la 19 martie 1979, reclamanta a formulat concluzii suplimentare, prin care a solicitat anularea „deciziei de a nu continua procedura inițiată împotriva Radio Luxembourg, care face parte din cuprinsul scrisorii Comisiei din 22 martie 1978 [articolul 173 alineatul (2) din Tratatul CEE]”. În sprijinul cererii sale, reclamanta afirma că aceasta se bazează pe aceleași fapte precum cele pe care le-a enumerat deja în motivarea acțiunii în constatarea abținerii de a acționa. Aceasta susține, de asemenea, că cererea sa ar constitui invocarea unui nou motiv întemeiat pe elemente de drept care nu sunt expuse decât după terminarea procedurii scrise și că ar trebui, prin urmare, să fie admisibilă în temeiul articolului 42 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedură.
25. Elementul de drept invocat de către reclamantă ar fi comunicarea către reclamantă, la 20 februarie 1979, a motivelor hotărârii emise de către Bundesgerichtshof din 12 decembrie

1978, care a fost pronunțată într-o cauză între reclamantă și Radio Luxembourg, RMI și RTM și care se referea la aceleași fapte care se găsesc la baza procedurii inițiate de către Comisia în privința acestor societăți. Din hotărârea menționată rezultă că Bundesgerichtshof afirmă, în special, că, în speță, Comisia ar fi renunțat să continue această procedură. În opinia reclamantei, Bundesgerichtshof ar fi considerat scrisoarea Comisiei din 22 martie 1978 drept o decizie care pune capăt procedurii. Reclamanta ar fi introdus cererea subsidiară în anulare în cazul în care Curtea ar împărtăși această opinie.

26. În conformitate cu articolul 42 alineatul 2 primul paragraf din Regulamentul de procedură, „pe parcursul procesului, invocarea de noi motive este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii scrise”. Prin urmare, această dispoziție permite reclamantului, în mod excepțional, să invoce noi motive în sprijinul pretențiilor formulate în actul de sesizare a instanței. Aceasta nu admite în nici un caz posibilitatea reclamantului de a introduce noi pretenții, nici, *a fortiori*, de a transforma o acțiune în constatarea abținerii de a acționa într-o acțiune în anulare. În speță, pretențiile din cererea inițială se bazează pe articolul 175 din tratat, în vreme ce pretențiile cererii suplimentare invocă existența unui act ce poate fi atacat în temeiul articolului 173. Prin urmare, reclamanta nu ar putea invoca dispozițiile menționate pentru a justifica admisibilitatea cererii sale în anularea deciziei care ar fi cuprinsă în scrisoarea Comisiei din 22 martie 1978.
27. Prin urmare, cererea subsidiară ar trebui respinsă ca fiind inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

28. În temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată.
29. Dat fiind că reclamanta a căzut în pretenții, este necesar ca aceasta să fie obligată la plata cheltuielilor de judecată, cu excepția cheltuielilor determinate de intervențiile Radio Luxembourg și RMI care sunt compensate, în temeiul articolului 69 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în sensul că reclamanta și intervenientele își suportă fiecare propriile cheltuieli de judecată, acestea din urmă ne prezentând observații scrise sau orale;

pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea ca inadmisibilă;**
- 2) **Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată, cu excepția cheltuielilor determinate de către intervenții, care sunt compensate în sensul că reclamanta și intervenientele își suportă fiecare propriile cheltuieli de judecată.**

Kutscher	O'Keeffe	Touffait	
Mertens de Wilmars	Pescatore	Mackenzie Stuart	Bosco

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 18 octombrie 1979.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
H. Kutscher